

Dvě jména: Markéta Irglová a Glen Hansard.

Dnes je zná už skoro každý, minimálně u nás, jejich úspěch se, stejně jako sláva matičky Prahy, "hvězd dotýká."

Ale vraťme se o pár let zpět.

Dějství první:

Náměstí Valašského Meziříčí, schody v podloubí. Skupinka mladých lidí, seskupených kolem zrzka s děsně odrbanou kytarou a sotva škole odrostlé dívenky, si v klidu muzicíruje.

Dva městští strážníci, frustrovaní marným bojem s psími hovínky a špatně zaparkovanými auty, se rozhodnou zasáhnout proti tomuto podezřelému uskupení "batůžkářů s PET láhvemi", neboť jejich shromáždění vypadá nepovoleně. Čert vzal Ústavu, Listinu, svobodu shromažďování a bůhví jaké další demokratické vymoženosti. Sedíte někde na veřejném místě a vyhráváte? Tak jste podezřelí a povinností mužů zákona je proti vám zasáhnout, nejdřív vás obklíčit a potom rozpráshit. Možná, že jednou budete držiteli Oscara, ale prozatím jen narušujete veřejný klid, a pořádek musí bejt. To by tak hrálo, aby si kdejaké zrzavé individuum jen tak vyhrávalo na ulici a ještě k tomu v cizí řeči. My mu ukážeme Falling slowly! Padej vocaď, a ne pomalu, ale pěkně rychle!

Dějství druhé začíná krátce po nominaci na Oscary. Onen irský muzikant s děravou kytarou i ona mladá dívenka už nejsou tak neznámými jmény, hrajou koncerty i festivaly, vydávají desky, muzikou se pokusili vylepšit Hřebejkovu Krásku v nesnázích (Bůh ví, že marně?) a pár redaktorům časopisu Týden, kteří beztak o těchto jménech ještě před rokem nic nevěděli, začne vrtat hlavou, proč by zrovna oni měli být nominováni na tak prestižní cenu. Jsouce inspirováni heslem, že teplý bonz chutná líp, než studené pivo, neváhali a poslali do Hollywoodu krátké, ale konkrétní udání, že Hansardova pecka není původní filmovou melodií a nesplňuje tedy kritéria pro nominaci. Ne, že bychom to chtěli prásknout, ale hlásit to musíme - pořádek musí bejt.

O redaktorech bulváru je známo, že by klidně utloukli vlastního tátu baseballovou pálkou, jen aby měli reportáž o brutální otcovraždě z první ruky, ale co si myslet, když pro své zviditelnění s chutí poškodí vlastní krajanku novináři ze seriózního časopisu? Inu, že česká malost se nevyhýbá nikomu, ani těm "seriózním".

O české malosti

Napsal uživatel BB the P08

Čtvrtek, 06 Březen 2008 03:00

Pánům strážníkům tímto vzkazuju jedině - až zas budete mít chuť rozehnat nějakou tu partičku střapatých muzikantů, hrajících někde v podloubí na omlácené kytary, raději si je místo toho poslechněte. A pokud budete chtít podpis, tak ne na pokutový bloček, ten budete muset na strážnici odevzdat a až bude z toho chlupatého týpka za pár let držitel Oscara, tak byste na burze autogramů nic nevydělali.

Představitelům sedmé velmoci bych vzkázal?.ale radši nic.